

I slipstrømmen fra kulturbyåret har vi så fået de ganske markante anlægsinvesteringer på kulturområdet. Vi har fået udbygningen af Statens Museum for Kunst. Vi diskuterer den arkitektoniske løsning for Det Kongelige Teater, Holmen, Det Kongelige Bibliotek osv. Lad mig bruge lejligheden her til at sende et så tydeligt og så enkelt et signal til Københavns Borgerrepræsentation, som det nu er muligt: Min vurdering er, at hvis ikke vi får den løsning, der er lagt op til her, kommer der ingen løsning.

Jeg tror ikke på, at der er antydning af en chance for at få de partier, som i øjeblikket står bag det nuværende projekt, til at finde en fælles løsning om et andet projekt et andet sted i en ny arkitektonisk udformning. Jeg tror ikke et øjeblik på det, og jeg har også et bestemt parti under mistanke for at være det parti, der først af alle vil løbe fra, hvad det ellers giver af meldinger på dette område. Hvis københavnere og Københavns Kommune derfor vil have en løsning, er det dette forslag, ellers har vi 20-30 nye år foran os uden en løsning.

Et aktuelt spørgsmål i kulturdebatten og mediedebatten er pay per view. Vi skal huske, at der til idrætten går ca. 3 mia. af samfundets kroner. Samfundet skal efter min mening stille krav, og vi vil have den modydelse, at vi skal kunne opleve, hvad det er, der præsteres. Jeg håber, at det kan lykkes med frivillige ordninger, hvor idrætten på den ene side og samfundet – kommuner, amter, Kulturministerium – på den anden finder en fornuftig løsning her.

Lykkeligvis er der her i Folketinget en relativt høj grad af enighed om kunsten og kulturpolitikken. Det er der grund til at være tilfreds med, selv om man altså indimellem oplever det synspunkt, at den kunst, der ikke kan klare sig selv, bare må lukke og slukke. Jeg erkender, at man skal relativt langt ud på højrefløjnen for at finde dette synspunkt, men det høres i debatten, og derfor er der grund til at advare imod det.

Men den nye banebrydende kunst har aldrig, aldrig nogen sinde kunnet klare sig selv. Engang for længe siden var det kongerne, kejserne, fyrsterne, kirken, der skulle holde livet oppe for kunstnerne. De er ikke helt så mange og ikke helt så stærke længere, og derfor er det nu demokratiet. Derfor er det os, der har overtaget forpligtelsen til at sikre også den nye og banebrydende kunst.

Det kan være besværligt. Det var nemmere for enevoldskongen at kaste penge efter den uforståelige kunst, det er vanskeligere for os,

der skal på valg i ny og næ. Vi må vise, at vi har ryggrad og rankhed nok til at kunne klare også den del af opgaven. Vi skal vise, at vi er mindst lige så gode som de gamle kunstmæcener til at løse den opgave.

(Kort bemærkning).

Annette Just (FP):

Jeg lyttede med interesse til hr. Søren Hansens forklaring af Socialdemokratiets forståelse af kultur. Nu har jeg fattet det: Kultur er noget, der betyder tilskud og bevillinger til hovedstaden, og ude på landet sådan i resten af Danmark er det noget med foreninger og idrætsliv. Det var rent faktisk det, hr. Søren Hansen sagde.

Nu er jeg i den meget heldige situation, at jeg kommer fra samme kommune som vores nuværende kulturminister, og jeg ved, hvad der kan gøres i en lille kommune som Jelling, hvor vi kommer fra.

Jeg ved, hvor lidt det reelt behøver at koste, hvis man forstår at aktivere. Det behøver ikke at betyde at give kroner ud. Det behøver ikke at være ligesom den store kunstmæcen, der pludselig viser, hvordan det hele skal gøres. Hvis man viser vejen og mulighederne, er det det private initiativ, nemlig udviklingen i samfundet, der får den rigtige kultur til at blomstre op.

Og det får man ikke ved bare at smide penge ud.

(Kort bemærkning).

Ole Donner (DF):

Jeg har en enkelt bemærkning og et enkelt spørgsmål til hr. Søren Hansen.

Hr. Søren Hansen fortalte malende om laser-skulpturen og om, at man kunne diskutere farver, figurer og facon.

Nu var det jo sådan, at halvdelen kunne man slet ikke se, men man har så den fornøjelse, at man hver gang kan fortsætte diskussionen om, hvordan den mon ville have set ud, hvis den var kommet frem.

Hr. Søren Hansen siger, at den kunstneriske frihed ikke er til diskussion. Der vil jeg gerne spørge hr. Søren Hansen: Kan det ikke blive så slemt, at man burde diskutere det?

Jeg har ikke noget imod, at folk udstiller rådne grise eller udstoppede hundehvalpe, hvis de kan leve af det, eller hvis de kan få folk til at betale for at komme ind og se det. Det synes jeg er helt fint. Jeg har heller ikke noget imod, at folk putter deres afføring i syltetøjsglas og udstiller det. Men jeg har noget imod, at kultur-